

Jeg gjorde kun disse Bemærkninger for at fremhæve, at det er en Fordom, som mange Mennesker have, naar de tro, at dette Formueskæftab er Noget, uden hvilket man ikke kan tænke sig et lykkeligt Ægtekab. Jeg tror ogsaa, at man gjerne kan tilføie, at endogsaa vort eget Lands Erfaring slet ikke kan paaberaabes i den Henseende. Der er intet Menneske, der har paastaet — jeg har aldrig hørt det — at Erfaringen har viist, at Forholdet var mindre godt i de Ægtekaber, hvor der var indgaaet en Ægtepagt fra Begyndelsen af, end i andre Ægtekaber; det er ikke mig bekendt, at man nogenstinde har gjort den Sagtagelse. Der er ligeledes blevet mindet om en anden Ting, som jeg har sagt tidligere, og det er en Ting, som jeg gjentagne Gange har sagt og har erkjendt. En af de ærede Sekretærer (S. Chr. Hansen) har nemlig sagt, at jeg ved en tidligere Leilighed har yttret, at, naar man vilde forfølge den fulde Konsekvens i den Tanke, som Lovforslaget hviler paa, burde der opstilles en Regel om, at Hustruen af dette Særerhverv var forpligtet forholdsvis at bidrage til Mandens og Børnenes Underhold. Jeg har ganske rigtig flere Gange gjort opmærksom paa, at det var en Indvending, man kunde gjøre mod Lovforslaget, men jeg har ogsaa altid tilføiet — og den Omstændighed, at der hverken her eller i det andet Thing, er stillet noget Ændringsforslag i den Retning, synes i saa Henseende at give mig Ret — at jeg ikke troede, at denne mere theoretiske Indvending havde Stort at sige praktisk, fordi jeg antog, at Erfaringen har viist og vil vise, at det vil være ganske sjældent, at en Hustru skulde væge sig ved at anvende sit Særerhverv til Bedste for sig og Børnene og den almindelige Husholdning, og hvis det behøves, ogsaa til Manden selv. Jeg tror, at, naar man vil dømmе om disse Spørgsmaal, om hvilke man kan disputere til Dømedag, om det er almindeligt, at Konen behandler Manden slet, eller at Manden behandler Konen slet, maa man dog erkjende, at det netop i de lavere Klasser er meget hyppigere, at Manden bruger sit Erhverv til Siv og Sligt, end det nogenstinde vil være, at Konen ikke skulde anvende sit Erhverv til sin og Børnenes Underholdning og i det Hele til Støtte for Familien. Jeg kan derfor kun gjentage det, som jeg egentlig betragter som det, jeg hovedsagelig ønsker at gjøre gjældende her, nemlig at jeg meget maa fraraade Ændringsforslaget under Nr. 1, at jeg, naar det skulde blive vedtaget, maa reservere mig min hele Stilling til Loven, som efter min Mening derved vil faae paatrykt en helt anden Karakter og komme til at stille et nyt og farligt Princip op, og at jeg saaledes maa fraraade Alle dem, der ønske at fremme Sagen, at stemme for dette Ændringsforslag.

At de, der overhovedet ere mod Sagen, ville stemme mod Lovforslagets Vedtagelse, er en Selvfølge, det kan jeg ikke forundre mig over; om Nogen vil gjøre sig skyldig i den Infonetvents at stemme for Ændringsforslaget Nr. 1 og dog for Lovforslagets Vedtagelse, det maa jeg overlade til dem selv.

Formanden: Den ærede 5te Landsthingsmand for 3die Kreds har Ordet for en kort Bemærkning.

Rump: Saafremt den ærede Justitsminister med sin Bemærkning om dem, der ville stemme baade for det første Ændringsforslag og for Loven, uanset de juridiske Betæneligheder, de nærede, mulig maatte have tænkt paa mig, søøver han i en Wildfarelse. Det er min Afgt, og har hele Liden været det, at stemme for Ændringsforslaget, men tillige at stemme mod Loven. Mine juridiske Betragtninger omfattede Lovforslaget i alle dets Anvendelser, altsaa ogsaa for det Tilfælde, at Forslag Nr. 1 blev vedtaget. Mine Bemærkninger til Ændringsforslag Nr. 1 gif kun ud paa, at jeg vilde finde Loven taaleligere, naar det blev vedtaget, og det af en dobbelt Grund, dels fordi den blev indskrænket til det virkelig praktisk Forløb, nemlig til det Tilfælde, hvor Konen ikke lever sammen med Manden, dels fordi man derved undgik den Fare, som jeg særlig fremhævede under 1ste Behandling, at Ægtefællerne, naar de levede sammen, bleve enige om at benytte Loven til at forurette deres Kreditorer. Den høitærede Justitsminister synes at mene, at dette var Noget, der ikke vilde være meget praktisk, eller at Kreditorerne maatte i ethvert Fald tilskrive sig det selv, naar de ikke benyttede Lovens Bestemmelse og gif Hustruen til at give sit Samtykke. Jeg tror ikke, at den paagjældende Passus i Lovforslaget indeholder nogen særlig betryggende Garanti for Kreditorerne. Den høitagede Justitsminister fremhævede blot Tilfælde, hvor der bliver Tale om at oprette skriftlig Kontrakt. Men der bliver hele det store Omraade tilbage, hvor der ikke oprettes skriftlig Kontrakt, nemlig Kontraheringen i den daglige Samhandel. Jeg tillader mig at betovise, at Loven vil føre til, at nogen Arteræmmer eller Bager, til hvem en Mand i en lignende Situation som den, Lovforslaget forudsætter, henvender sig for at faae Kredit paa Kontrabog, vil sige: „Sa, men først maa jeg faae Samtykke fra Deres Kone.“ I saa Fald vil Manden naturligvis sige: „Kaf, saa gaar jeg til en anden Arteræmmer eller Bager.“ — Den høitærede Justitsminister omtalte de juridiske Vanfeligheder, som ere bleve fremhævede. Mine Bemærkninger gif egentlig ikke ud